

Quora te menarai a Barcelona, te mostrarai li pichòti nívols espelofidas de mon enfança. Quora te menarai a Barcelona —serà un mes de junh, i dètz oras dau matin, per amòr qu'an-tau o vòlon li re proverbis— anarem drech davant nosautres e culhirem quand nos serem aimats 'quelis erbas ancianas que balhan pèr sempre l'oblit.

Siás tu
lo laberint ont morisse
e se pèrde mon tèmps
a dessenhar
sus lo trepador
li sèt biaís de faire l'amor
sènsa t'aimar
que m'aguèsson en òdi
li femnas di vèstits negres
que pegan
de genolhons davant lis autars daurats
di glèisas catalanas

Quan et portaré a Barcelona, et mostraré els petits núvols espello-fats de la meva infantesa. Quan et portaré a Barcelona —serà un mes de juny, i a les deu del matí, perquè així ho volen els prover-bis— anirem de dret davant nostre i collirem quan ens haguem estimat aquelles herbes antigues que donen per sempre l'oblit. // Sigues tu / el laberint on mor / i es perd el meu temps / dibuixant / sobre la vorera / les set maneres de fer l'amor / sense estimar-te / que m'odiessin / les dones de vestits negres / que preguen / de genollons davant els altars daurats / de les esglésies catalanes.

ai quatre cantons de la paraula

faulas escampilhadas

pèr pauc dire
brusor messorguiera dei messugas
amb flairas enfuòcadas
racònte lentaràs
a tras lei rasims sorns d'abelhas

gruns lumenós
coma mots
pesant son pes de tèmps

espacis en mescla
sènsa color ni mai terme

als quatre cantons de la paraula // faules escampades // per poc dir /
remor mentidera de les mentides / amb flaires de foc / conte lent /
té darrera els raïms foscos d'abelles // gra de raïm lluminós / com
mots / pesant el seu pes de temps // espais en mescla / sense color ni
més terme

fasèm camin
testards
sènsa altra semblança de rason
que lo fiu
que i a
teunhe coma silènci
entre lo jorn
e la nuech

fem camí / tossuts / sense altra semblança de raó / que el fil / que hi
ha / prim com silenci / entre el dia / i la nit

Dau fuòc, a la cima dei jorns, demòra pas que la flamba primiera. Nusa enduresida, n'i a pron d'endevinhar sa presència pèr congrear, pas qu'un momenton de delícias, la fòrça tan aguda dei nàissers impossibles.

Del foc, al cim dels dies, només queda la flama primera. Nua endurida, n'hi ha prou d'endevinar la seva presència per congregar, no només un momentet de delícies, la fòrça tan aguda dels néixers impossibles.